

JAK PRINCEZNA JASMÍNKA KE ŠTĚSTÍ PŘIŠLA

Autor: Denisa Macháčová, Pavel Fröhlich

Vypravěč: Za devatero řekami a devatero horami v království malém jako dlaň žila princezna Jasmínka s tatíčkem panem králem. Království postihla nepříjemná situace, když došel všechen cukr a nebylo čím sladit. V celém království nebylo ani zrníčko ničeho sladkého. Princezna, krom toho, že ráda mlsala, byla také velmi zvědavá a sečtělá, a tak vyčetla ve starých mapách, že v hlubokém lese se nachází perníková chaloupka. Světe div se, celá z cukru!

A tak jednoho večera, když tatíček král zalehl na kutě, se tajně vyplížila ze zámku a podle mapy a kompasu došla k perníkové chaloupce. Baba Jaga zrovna nebyla doma, protože byla na návštěvě u ještě ošklivější a odpornější babizny, své sestřenice, jak se princezna dozvěděla od upovídaného kocoura na zápraží. A tak si otevřela dveře a vnikla do chaloupky. Všude samé dobroty, nábytek z perníku, zábradlí ze sladkého špalku, vana plná čokoládové šlehačky a podlahy z marcipánu. Tak se začala ládovat a nevšimla si, že spustilo tajné zabezpečovací zařízení, které princeznu v chaloupce uvěznilo. Volala o pomoc, naštěstí nedaleko chalupnický synek Bruno, který zrovna sekerou kácel stromy, ji uslyšel. Nejdříve se mu do vysvobozování nechtělo, protože si myslel, že uvnitř je ta ošklivá babizna s bradavicí na nose. Ale pak uviděl za průhledným želatinovým oknem krásnou tvář spanilé Jasmínky. Okamžitě vzal svoji nabroušenou sekeru a několika svižnými ranami proboural ve ztvrdlém a okoralém perníku díru a princeznu osvobodil. Princezna mu byla velmi vděčná a šikovný junák se jí na první pohled zalíbil. Také Bruno měl oči jen pro Jasmínku. Nikdy tak krásnou dívku neviděl. A protože náklonnost byla vzájemná, brzy mezi nimi vzplanula láska. Bruno princeznu doprovodil přes tmavý les, občas odháněl dotírající vlky, a přivedl ji v pořádku do královského paláce.

Zrovna svítalo, a když pan král zjistil, jaké nebezpečí hrozilo jeho dceři, měl velkou radost, že je Jasmínka v pořádku. Nabídl Brunovi za její záchranu pořádný ranec zlatáků a neomezenou kreditku. Bruno ale zatvrzele kroutil hlavou, že nic nechce. „A co by sis tedy přál?“, ptal se pan král a nevšiml si, že Jasmínka nenápadně kopla Bruna do holeně a významně zvedla obočí. Bruno nato povídá: „Pane králi, přál bych si ruku Vaší dcery. Dejte mi ji za ženu, prosím. Potřebuji doma šikovnou hospodyni a Vaši dceru mám opravdu rád.“ Princezna se na ta slova začervenala a spokojeně poslala Brunovi letmý polibek. Pan král povídá: „Cože?! Moje Jasmínka, že by měla poklízet prasatům a zametat prach na zápraží? Bruno, ty jsi snad spadl z višně!“

Ale když Jasmínka začala natahovat moldánky a byla smutná jako šafářův dvoreček, tatínek král se ustrnul. Nemohl vidět svoji dceru nešťastnou. Tak to vyřešil šalomounsky. „Víte co, vy dva? Už mám toho kralování stejně dost, tak jestli ji, Bruno, chceš opravdu za ženu, převezmi po mně královské žezlo.“ Bruno se zamyslel, a protože si věřil a byl to celkem schopný a ctižádostivý mladík, rozhodl se, že pro svoji lásku obětuje pohodlný a klidný život na venkovském statku a ujme se vladařských povinností. Princezna mu dala velkou pusku a do týdne se konala na zámku slavná svatba. Všichni byli rádi, ale pan král dodatečně litoval, že odešel do penze, protože do roka a do dne se zámek rozléhal brekot, vřiskot a kňourání malých dvojčátek. Nakonec byl ale rád, protože všichni čtyři mu přinášeli radost a štěstí. A jestli neumřeli, tak tam spolu spokojeně žijí dodnes.